

Bozgurtlaryň ölümi -6/ romanyň dowamy

Category: Kitapcy, Sözler, Taryhy proza

написано kitapcy | 23 январа, 2025

Bozgurtlaryň ölümi -6/ romanyň dowamy Bölüm 1.05 – TÜNG YABGU
KAĞAN'IN ELÇİLERİ

Güz gelmişti. Türk Ellерinin yaman yüzü Çin beği Şen-king'i bayağı sayrı etmişti. Bu Türk ülkesini hem beğeniyor, hem de yadırgıyordu. Burada açık ve temiz bir hava, insanı sağlamlaştıran kımız ve gürbüz, sağlam kızlar olduğu için Türk Ellерini seviyordu. Fakat güneşinin keskin, soğğunun sert, kişilerin çetin ve kızların sarp olmasını hiç beğenmiyordu. Şimdi Çin'de olsaydı, hoşuna giden bir kızı çoktan elde etmiş olurdu. Hâlbuki kendisi ünlü bir beğ olduğu halde burada herhangi bir kızı elde etmek şöyle dursun, onunla arkadaşlık bile edememişti.

Şen-king'in yaman bir iç sıkıntısı vardı. Bunu gidermek için her gün, yoldaşları olan üç Çin subayını çağırıyor, onlarla konuşuyor, kumar oynuyor, kımız yahut sücü içiyordu. Bugün ise artık hiçbir şey kendisini eğlendirmez olmuştu. Çin subaylarından birisi Şen-king'e bir teklifte bulundu:

– Acaba beğimiz atla bir gezinti yapsalar, Ötüken'in güzelliğini görseler içlerinin sıkıntısı geçmez mi?

– Yaban güzelliklerini ne yapayım? Bana Ötüken'de güzel saray, güzel kumaş, güzel kadın gösterebilir misin?

Çin subayı kötü kötü güldü:

– Beğimiz aldatmış olmamak için kesin bir söz etmeyim amma belki güzel kadınlar, hatta genç kızlar görmemiz kabil olur.

– Güzel kızları ben de her gün senin kadar görüyorum ama görmekten bir şey çıkmıyor ki...

Şen-king'in öfkeli konuşması üzerine karşısındaki sustu. Şen-king bir ara düşündü. Sonra birdenbire sordu:

– Yoksa senin bildiğin bir nesne mi var?

– Ben çok nesne bilmiyorum. Yalnız buradan epey ilerde, Orkun ırmağına varınca orada güzel bir koru var. Türkler orada kısırak besliyorlar. Her gün oraya birçok genç Türk kızları gidip kımız yapıyorlar.

– Kızların yanında erkek bulunmuyor mu?

– Hayır.

– Tuhaf şey! Çin'de olsa genç kız evinin kapısından dışarı adım atmaz. Bu Türk kızları korkmuyorlar mı?

Şen-king durmadan sücü içiyordu. Bu Türk sücüsü de hiç Çin'dekine benzemiyordu. Şimdi acunu güzel ve sevimli bulmağa başlamıştı. Yoldaşının teklifi de hiç yabana atılır gibi değildi. Bir sağrak (bardak) sücü daha içtikten sonra arkadaşlarına:

– Haydi, şöyle bir at gezintisi yapalım, dedi.

Biraz sonra dört Çinli yola çıkmışlar, Orkun ırmağı kıyısında kızların kımız yaptıkları yere doğru gidiyorlardı. Şen-king'in esrikliği aşırı derecedeydi. Çin subaylarına gevezelik etmeğe başlamıştı:

– Çin'de gene Suiler başa geçse ben bilirim yapacağımı!... İ-çing Katun boyuna Kara Kağan'ı kışkırtıyor, önümüzdeki yazda Çine akın edilecek. Tanglar dürüşürülecek. O zaman belki ben Çin Kağanı olacağım. Hepinizi birer başbuğ yaparım. Sonra gelir, burasını da alırız!...

Bu son söz üzerine üç Çin subayı sıçrayarak arkalarına, yanlarına baktılar. Açık bozkırda gidiyorlardı ama birisi duyacak diye ödleri patlamıştı. Bununla beraber inanmadıkları sözleri dinlemek bile pek hoşlarına gidiyordu.

Böylece epey gittiler. Soğuk, Şen-king'in esrikliğini geçirmişti. Artık istedikleri yere varmışlardı. Burada güzel bir koru yanında küçük mağaralar vardı. Bu mağaralar kara, kışa, yağmura karşı sığınaklık ediyordu. Buralarda birçok Türk kızları çalışıp duruyordu. Kısrakların ara sıra kişnemelerinden başka bir ses duyulmuyordu. Buraya yaklaşıırken Şen-king arkadaşlarına dönüp:

– Hele bakın, dedi. Şu kızların hepsinde de yayla sadak var. Bir de kılıçları olsa çeri olup çıkacaklar. Ne dersin Van-zin-şan, sen bu kızların böyle savaşçı olduklarını da biliyor mu idin?

Van-zin-şan, Çin beğine burasını salık veren Çin subayı idi. Bu soruya şöyle cevap verdi:

– Biliyordum beğimiz. Hem de buyurduğunuz gibi kılıçları yoksa da yarım kılıç demek olan bıçakları var.

Şen-king'in gözleri şaşkınlıkla açıldı:

– Doğru be! Böyle çeriye başbuğ olmak isterdim.

Çinliler böyle konuşa konuşa kızların yanına yaklaştılar, Van-zin-şan, Çin beğine yaklaşıarak şöyle dedi:

– Beğimiz şu ilerde, üç doru kısrağın yanındaki kızı görüyorlar mı? Buradaki kızların en güzeli odur. Şimdiye dek bir defa bile güldüğünü görmedim.

– Zaten bu Türk kızları gülmek nedir bilmiyorlar ki...

– Hatta erkekleri de...

Fakat Van-zin-şan sözünü bitiremedi. Çünkü Ötüken'e geldiklerinin ertesi gününde ok atılırken Türkler'in Şen-king'e nasıl güldükleri aklına gelmişti. Şen-king atını yavaş yavaş o güzel kızın yanına sürdü. Kendine çeki düzen vererek kıza:

– Bana biraz kımız verir misin? Dedi

Kız başını kaldırıp Şen-king'in yüzüne baktı. Çin beği az kalsın atından düşecekti. Bütün dirliğinde böyle güzel bir kız görmemişti. Çekik yeşil gözleri ı ışık gibi parlıyor, yüzünden esenlik ve kan fışkırıyordu. Boylu poslu kızdı. Uzun kumral saçları iki örgü halinde b rk n n altından beline doğru uzanıyordu. Ayaklarında çizmeler vardı. Kemerinde uzun bir bıçak sallanıyor, kıızıl elbisesi ona korkunç bir güzellik veriyordu. Şen-king kendisini toparlayarak gene sordu:

– Bana biraz kımız verir misin?

Kız hiç söz etmeden Şen-king'e bakıyordu. Öteki kızlar ise başlarını bile kaldırmamışlar, işleriyle uğraşıyorlardı. Van-zin-şan Çin beğine yaklaşıarak:

– Beğimiz Çince söylediğiniz için kız anlamıyor, dedi. Şen-king bu kızın alımlı g zelliğ i karışısında o kadar kendinden geçmişti ki, Türkçeyi, Çinceyi ayırd edecek durumda değildi. Van-zin-şan'ın kendisini ayması üzerine iki    ayda  ğrendiğ i yarım yamalak Türkçe ile kıza gene sordu:

– Bana biraz kımız verir misin?

Kız gene cevap vermedi. Yalnız dolu bir  am ağ Çin beğine sundu. Şen-king nedense bu kımızın tadını pek güzel bulmuştu. İçtikten sonra  am ağ  eri verirken    arkadaşını göstererek:

– Bunlara da verir misin? Dedi.

Kız gene hiç söz etmeden    Çinliye birer  am ak kımız uzattı. Şen-king başarısından kıvanç duyuyordu. Kesesini çıkararak kıza bir Çin altını uzattı:

– Al bakalım, bu kadarı yeter mi? Diye sordu. Kız parayı almadı:

– Ben kımızı satmadım, dedi.

- Ya ne diye verdin?
- İsteddiğin için verdim.
- Benim kim olduğumu biliyor musun?
- İ-çing Katun’un kardeşi olacaksın.
- Nereden anladın?
- Ötüken’deki Çinliler Türkçe bilir. Sen daha öğrenememişsin.
- Peki! Siz burada korkmuyor musunuz?
- Kimden korkacaktınız?

Çin beğî güzel kızın her sorulana sıkılmadan cevap verdiğini görünce umutlanmıştı. Artık yılışmanın çağı geldiğine hükmetti ve kızın gözlerinin içine bakarak:

- Kimden mi korkacaksınız? Mesela benden.
- Çinliden korkulur mu?

Çin beğî kızın sıkılıp kırıltmasını beklerken onun taş gibi karşılık verdiğini görünce hopladı. Fakat bozulduğunu belli etmek istemiyerek gene sordu:

- Öyleyse neden böyle pusatlı geziyorsun?
- Yolda bir hayvan saldırırsa korunmak için

Şen-king sustu. Kızmıştı. Çok kötü şeyler düşünüyordu. Fakat tam bu sırada ta karşıdan, tümseğin ardından bir atlı çıktı, arkasından bir daha çıktı derken atlılar çoğaldı. Biraz sonra 200 kadar atlı kızların ve Çinlilerin olduğu yere doğru at sürdüler. Çinliler şaşırmışlardı. Kızlardan bir takım bunlara daldı, bir takımı ise başlarını bile kaldırmamışlar, işleri güçleriyle uğraşıyorlardı. Bunlar giyimli, pusatlı Türk atlıları idi. Öndeki atlı dolu dizgin sürerek kızların olduğu yere yaklaşıp bağırdı:

– Kızlar! Batı Kağan'ı Tüng Yabgu Kağan'ın elçisi Kül Er Tigin'e yol gösterecek kimse yok mu?

Bu sözün üzerine bütün kızlar başlarını kaldırdılar, hepsi birden Çin beğinin karşısındaki güzel kıza baktılar. Güzel kız atlıya doğru gitti:

– Sizi Kara Kağan'ın otağına götüreceğim, dedi. Sonra bir kıza seslendi.

– Gün Yaruk! Kısraklara sen bakıver!

Bunu söyliyerek atına bindi. Bu sırada atlılar da yetişmişlerdi. Önlerinde Kül Er Tigin olduğu anlaşılan bir beğ duruyordu. Zırhlı giyimler giymişti. Yanındaki çerilerin çoğu da öyle idi. Bu yiğitlerin arasında hiç Türk'e benzemiyen uzun sakallılar da vardı. Güzel kız "Haydi gidelim" diyerek atını dörtnala sürdü. Elçi heyeti de onun yolundan gitti. Şen-king bakakalmıştı.

– Van-zin-şan! Bu kız kırk yıllık binici gibi ata biniyor, dedi

– Evet beğimiz.

– Türkler at üzerinde doğup, at üzerinde ölüyorlar. Onun için ata binmek onlara yürümekten kolay geliyor.

Şen-king'in canı sıkılmıştı. Kendisine en yakın olan bir kıza yaklaşarak sordu:

– Bu giden kız kimdir?

– Işbara Alp'ın büyük kızıdır.

– Adı ne?

– Almla!

– Neden elçileri o götürdü?

– İçimizde en arı soylu odur.

Ően-king daha beklemedi. Atını sűrerek geldiği yere doğru gitmeğe baŐladı. Çin subayları ses çıkarmadan izinden geliyorlardı.

Geceye dođru, Batı Kađan'ından elçi geldiđini duymıyan kalmamıŐtı. Kara Kađan'ın buyruđu ile elçiler ve onlarla gelenler konuk otađlarına yerleŐtirilmiŐlerdi. O gece bűtűn Őtűkenliler hep Kűl Er Tigin'i konuŐuyorlardı. Sebebini anlamamakla beraber, herkes bu elçilerin geldiđine seviniyordu. Yamtar, pek kavrıyamadıđı bu iŐler űzerinde bilgi edinmek için gene arkadaŐı Pars'a koŐmuŐtu. Acun iŐlerini daha iyi bilen OnbaŐı Pars, her zaman Yamtar'ın gűlűklerini űzer, anlıyamadıđı őeyleri anlatırdı. OnbaŐı Yamtar'ın ilk sorgusu őu oldu:

– Batı kağanı mı daha ulu, yoksa Kara Kağan mı?

– İkisi de denktir.

– İkisi de denk nice olur? Bir Tűrk Elinde iki denk Kađan olur mu? İki Kađan olunca biri űtekinin buyruđuunda demektir.

– On iki yıl űncesine deđin Tűrk Eli'nde bir tek bűyűk kađan vardı. O zaman kűk kađanlar bűyűklerini tanırlardı. On iki yıldan beri Őtűken'de de ayrı bir kađan var. Artık iki kađan birbirini tanımıyor.

– Ne dedin? On iki yıldır, Őtűkende de ayrı kađan mı var? Eskiden Őtűken Kađanları Batı Kađanlarının buyruđuunda mı idi?

– Evet!

OnbaŐı Yamtar sustu. DűŐűnmeđe baŐladı. O őimdiye kadar bűyle őeyleri dűŐűnmemiŐti. őimdi hatırlıyordu. 12 yıl űnce babası bir gece konukları ile uzun uzun konuŐmuŐ, iki kađandan, bunun yanlıŐlıđından, kűtűlűđűnden bahsetmiŐti. Yamtar o zaman 10 yaŐlarında bir çocuktu. Bu iŐi őimdi anlamađa baŐlıyordu. Peki, űyleyse batı kađanından niçin elçi gelmiŐti? Yamtar bunu

da anlamak için arkadaşına sordu:

– Öyleyse Batı Kağanı niçin elçi gönderdi dersin?

– Batı Kağanı Tüng Yabgu Kağan'ın çok uslu, bilgili, düşünceli kişi olduğunu söylüyorlar. Türk Elinin ikiye bölünmesinin doğurduğu kötülükleri anlamış olacaktır. Belki birleşmek için elçi göndermiştir.

– İki kağan nasıl birleşir? Biri ötekinin buyruğuna girmek gerek. Bunu hangisi ister?

– Birbirinin buyruğuna girmeden de birleşebilirler. Birbirine yağılık etmezler, akınları birlikte yaparlarsa hem onlar kazanır hem de biz kazanırız. Bu Çinliler it sürüsü gibi çokluk budun? Öldürmekle bitmiyorlar. Dokuz ordularını yensek onuncusunu çıkarıyorlar. Onlardan on öldürüp bir ölsek bile gene biz daha çabuk tükeniriz. Tüng Yabgu çerisi de bizimle birlik gelse işler başkalaşır.

Ertesi gün Kül Er Tigin öteki elçilerle birlikte Kara Kağan tarafından kabul olundu. Kara Kağan, sağında Katun olduğu halde tahtına oturmuştu. Solunda Kür Şad, Tunga Tigin ve başka beğler vardı. Sağında daha küçük beğler bulunuyordu. Şen-king de bunların arasında idi. Davullarla borular selam havası çaldıktan sonra Kül Er Tigin ardında dört beğ daha olduğu halde Kara Kağan'ın karşısına geldi. Elçiler hep birden Kağanı selamladıktan sonra Kül Er Tigin söze başladı.

– On Ok Kağanı Tüng Yabgu Kağan'ın elçisi Kül Er Tigin'im! Yüce Kara Kağan'a kağanın selamlarını, bitiğini (mektup) ve hediyelerini getirdim. Tüng Yabgu Kağan, Kara Kağan'ın sağ esen olmasını diliyor, çerilerinin keskin kılıçlı, katı yaylı, demir yürekli olmaları için Gök Tanrı'ya yalvarıyor.

Sonra eğilerek Kara Kağan'a, Tüng Yabgu Kağan'ın bitiğini uzattı. Bu bitik, ipekten işlemeli bir torbaya sarılmış, büyük ve kalın bir kâğıttı. Bitiği verince arkasında duran dört kişiye döndü, işaret verdi. Bu dört beğden önce biri ilerledi.

Yere diz vurarak Kağan'ı selamladıktan sonra elinde taşıdığı deriden yapılmış büyücek bir kutuyu Kağan'ın önüne koydu

– “Ben Türgiş Beği Oğulçak Buğra Beğim! Tüng Yabgu Kağan'ın ikinci elçisiyim. Bunları Kağanımız yüce Kara Kağan'a yolladı” dedi. Deriden yapma kutunun içi altın dolu idi. Oğulçak Buğra yerine dönünce ikinci beğ ilerleyip Kağan'ı selamladı:

– “Ben Oğuz beği Kül Erkin'im! Tüng Yabgu Kağan'ın üçüncü elçisiyim. Bunu Tüng Yabgu Kağan sana yolladı. Savaşta uğurun açık olmasını diledi” dedi. Kül Erkin elinde çok güzel ve değerli bir kılıç tutuyordu.

Üçüncü beğin sol kolunda kızıl gözlü bir ak doğan vardı. Kağan'a doğru ilerleyip selamladı:

– “Ben Binbaşı Alp Kutluğum! Tüng Yabgu Kağan'ın dördüncü elçisiyim. Bu ak doğanı Tüng Yabgu Kağan sana yolladı. Bu yeryüzünde az bulunur pek soylu bir doğandır. Kartallarla dövüşür. Pençesinden kuş kurtulmaz. Ok gibi uçar. Tüng Yabgu Kağan bu doğan kuşları nasıl tutuyorsa senin de yağılarını öylece tutmanı diledi” dedi

Dördüncü beğin elinde altın kakmalı bir eyer takımı vardı. Kara Kağan'a şunları söyledi:

– “Ben Yüzbaşı Alp Çavlı'yım! Tüng Yabgu Kağan'ın beşinci elçisiyim. Kağanımız sana gönderdiği dokuz bidevi (soylu, hızlı) at, uşaklarımızdadır. Bu eyeri Tüng Yabgu Kağan sana yolladı. Bu eyerin koşulduğu at ile yapacağın sonsuz ulcalar (ganimet), mallar almanı diledi” dedi

Kara Kağan'ın erleri, buyruk üzerine hediyeleri ve ak doğanı aldılar. Sonra Kara Kağan, baş elçi Kül Er Tigin'e şunları söyledi:

– Yüce kardeşim Tüng Yabgu Kağan'ın beni unutmamasından çok kıvandım. Hele gönderdiği eşsiz hediyelerle beni yargılamasına pek sevindim. Onun keskin uslu, yüksek bilgili, katı kollu,

sert kılıçlı Kağan olduğunu işitiyorum. Ben de onun gibi olmak isterim. Bozkurt ailesinin oğulları olduğumuzdan aramızda ayrılık, aykırılık yoktur. Seni de Kül Er Tigin, kendi erlerimden Tiginlerimden ayrı tutmuyorum. Siz hepiniz burada benim öz beğlerim, çerilerim ne ise osunuz. Tüng Yabgu Kağan'ın bitiğini okuduktan sonra sizinle gene görüşeceğim. Şimdilik çadırlarınızda dinlenin. İsteddiğiniz bir şey olursa Tunga Tigin'le Işbara Alp'a söyleyin. Onlar her dileğinizi yerine getireceklerdir.

Kara Kağan ayağa kalkınca budun tarafından selamlandı. Elçiler çekildiler.

Kara Kağan, öz çadırına çekilip yalnız kalınca: Tüng Yabgu Kağan'ın bitiğini açtı. Bitik şöyle idi:

“- Ben Tüng Yabgu Kağan, bunu Kara Kağan'a yazdım. Senin sağ, esen olmanı Tanrı'dan dilerim. Bir gövdede bir can, bir başta bir beyin olduğu gibi bir Elde de bir kağan olur. Biz, Türk Eli'nde iki kağan olduğumuz için Türklerimiz yoksul kalıyor, azalıyor. Bir Elde baş çoğalırsa budun azalır. Eskiden Türk Eli'nde bir kağan varken işler yolunda idi. Yürütülen çeri ile ülkeye mal, davar getiriliyordu. Şimdi Türk, ikiye ayrıldı. Birbirinden kuşkuluyor. Seninle ikimiz dış yağılarımıza karşı birleşirsek budun da kazanır, biz de güçleniriz. Baş elçim Kül Er Tigin ile sana beş bin altın, yüce dedemiz İstemi Kağan tarafından Acemlerden alınmış değerli bir kılıç, bir ak doğan, bir eyer takımı, dokuz da bidevi at gönderiyorum”

Kara Kağan, bitiği okuyunca çadırdaki gezinmeğe başladı. Çok düşünceli olduğu yüzünden belli idi. Kağan olalı dan beri Türkler'in gönlünü kazanamamıştı. Budunu biraz bay (zengin) kılmak, karnını doyurmak gerekti. Acaba şimdi bu fırsat ele giriyor mu idi? Kağan bunu düşünüyor, bir türlü karar veremiyordu. Kineşmekten (Müzakere etmek) başka yol yoktu. Kapıyı açtı, nöbetçi erlerden birine buyruklar vererek Katun'un otağına doğru yürüdü.

Katun zaten Kara Kağan'ı bekliyordu. Batı Kağanı'nın neler yazdığını merakla öğrenmek istiyordu. Az konuşan sert Kağan'a doğrudan doğruya soru sormakla bir şey öğrenilmeyeceğini bildiği için kurnazlıkla söze başlamak gerektiğini anlıyordu. Kağan'ın asık yüzünü görünce sordu:

– Kara Kağan! Canını sıkacak bir şey mi oldu?

– Hayır!

– Düşünceli duruyorsun. Batı Kağan'ı kötü şeyler mi yazmış?

– Hayır!

– Cevap verecek misin?

– Evet!

– Seninle birleşmek mi istiyor?

– Evet!

– Birleşecek misin?

– Bunu kurultayda konuşacağız.

İ-çing Katun, Kağan'ın gözüktüğü kadar öfkeli olmadığını anlamıştı. Kendisine daha bir çok şeyler sormanın çağı idi:

– Kağan senin bana bir adağın vardı.

– Nedir?

– Çin'e akın edip Tang'ları düşürecek, benim ailemi Çin'e kağan yapacaktın

– Bundan caymış değilim.

– Ne zaman yapacaksın?

– Çağı gelince...

– Çağı ne zaman gelecek?

– Geldi gibi. Batı Kağan'ı ile uzlaşıp o yandan kuşkusuz olursak Çin'e saldıracağız.

– Tangları devirecek misin?

– Bu iş o kadar kolay değil.

– Neden?

– Çok kan dökmek ister.

– Kan dökmekten çekiniyor musun?

– Çinli kanı dökmekten çekinmiyorum. Ancak bu dökülecek kan yalnız Çinli kanı olmadığı için çekiniyorum.

İ-çing Katun işin sarpa sardığını görüyordu. Kağan'ı kışkırtmak için şöyle dedi:

– Bir Türk Kağan'ı Türkler'in savaşta akacak kanını düşünür mü?

– Yurt korumak için olursa düşünmez. Asıgsız (faydasız) işler için olursa düşünür.

– Benim ailemin Çin'de kağan olması asıgsız mı buluyorsun? Yanılıyorsun yüce Kağan! Benim ailem Çin'de kağan olursa bir kere Çin'den toprak alacaksınız. Sonra Çin şehirlerinde Türkler ticaret yapacaklar. Sonra da Çin her yıl sana buğday, darı, kumaş yollayacaktır.

– Sizin vereceğiniz kadar toprağı biz öz kılıcımız ile de alırız. Ticaret ise bize bir şey kazandırmıyor. Ne zaman alış veriş olsa Çinliler Türkleri kandırıp aldatıyorlar. Onun için bu işin olmaması olmasından yektir. Azıkla kumaşa gelince; bunu biz zaten her akında Çin'den kendi gücümüzle alıyoruz. Savaştan dilek, buduna kazanç getirmektir. Kazanç olmıyan yerde Türk budunun kanı akmamalıdır.

– Öyle ise bütün Çin'i alıp bu servetin hepsine birden konmak daha iyi değil mi?

– Biz bütün Çin'i alamayız.

– Neden alamazsınız? Çerileriniz bu denli korkmaz, yılmaz kişilerken, attıkları ok şaşmazken, atları yıldırım gibi koşarken siz niçin Çin'i alamayasınız?

Kara Kağan sert bir kıpırdanışla Katun'a baktı. Sesini biraz daha yükselterek sordu:

– Çin'de kaç kişi vardır?

– 4.000 tümen!

– Ya bizde kaç kişi var?

– Bilmiyorum.

– Ben sana deyivereyim: 200 tümen. Batı Kağan'ında da bir o kadar kişi olduğunu saysak bütün Türk Elinde 400 tümen kişi var demektir. Demek ki ben Batı Kağanı ile birleşsem on Çinli'ye karşı ancak bir çeri çıkarabileceğim. Hâlbuki Batı Kağan'ı bana çerisini veremez. Onun yapacağı iş bana yağılık etmemektir. O yağılık etmeyince ben de batı sınırındaki bütün çerimi gönül rahatlığı ile oradan çekebilirim. Demek ki 20 Çinli'ye karşı ben tek çeri çıkarabileceğim. Bu kadar çeriyle Çin alınır mı? Alınır, alınır ama meydan savaşında alınır. Çin'de kaleler, duvarlar olmasa Çin'in bir ucundan girip öte ucundan çıkmak kolaydır. Fakat Çinliler yalnız meydan savaşı yapmıyorlar ki. Kalelere girip saklanıyorlar. Sonra tutalım Çin'i aldık sonu ne olacak? Çin'in her köyüne şehrine birkaç Türk çerisi koysam iki göbek sonra yeryüzünde Türk kalmaz.

– Peki, ama sen bana söz vermiştin.

– Ben sana Çin'e akın yapmak için söz vermiştim. Bu sözümü tutacağım! Taryhy proza